vikkasa herra kästu täita, mehe tugevasse vaatt, sellel üle oma lõigi jaan furm vaejut olli. Ka herra viiba piidi alanema, meer jäteti rahu, nimi ta talli ikr oma asjaale teele.

Jakob Reedo.

2. Kõin üle jugutsse.

Kimme äertajat teoliste olli=va mõisa nurmepäält tään. Kõik neist täiwa oma ägli mõisake, nüüd jätiwa nurme päale. Peräst lõunet laat herr näid töiste nurme täöhi, kon töise üttlewa, et meie oleme ägli fürmä jätnu. Ent töise (wije keske) üttlewa: „Meil omma üüll ägli mõisah.“

Herra nannektusel olli öö, ta laskk paiju=patagu, foolest wällä tõmmata, nink egale üttele 15 töödi lüüwa, palja tegu otse wõlo, kon man ka „õige“ wije keske, oma oja faina. Pääle pennite fennutiwa waese ilma jüüta: „Miller meid päästi, nüna ägli ja mõisake täimes?“ Ent tüse herr naard pilgatten: „Haaa! Kõin üle jugutsse. Muido naaste teie töisi weel iwelema, ehk unetade teie töisi käed jälle oma ägli nurme päale.“ Nii tetti kõik üle jugutsse, ja mattí „õigile“ mehile jõ palk ette öea. —

Kindrik Tomt.

3. Vari, vanemtüde vihale.

Wanaff wõtt üte jõudsa meer henda „wärsti“ wäimeke, keda ta, oma hää tähe peraff wäga hoit. Kerpäi=va hommorgut laat ta terna tee=ja laskk, wana usu perra, üte fuu=kommelise paiju kaffu, ümbre keha, ell hamme, kõitu, kelle mõlemba otsa päält wällaa pidiwä jäätama. Et fir mitte vanemtüde vihta terna päält ei näüs. (Ta pesja ei paas). Ent nii pia nui ta mõtlake jai, — tõmmati waeja kubija poolt 5 klapi löödi üle jälä, nii ilbes olli üüsna kubijas lätz hirwitau mant: „Tõõmb hommorgult, jalgu käigih ma jo mõtle et ütele laisale waeja kleppi anda. Jai ka laisa õige varadalt kätte. Ent räümees hoit fuwikommelise paiju, nii vanemtüde vihta waeja, kõik fuwi oman punn, nink pelär herri ja hoosroome, kubijat ja kiltrit nii tull, ja lai ka selle peräff ouhake lätz. — Peter Ugaas.

(Ehk saap weljo järgnema õige wasti, nui on weel tõenäo?)

35. Kojandus.

J. Sandra.

Waffelüna 1876, 18. augustil.

Waffelüna
Kihelkonnaft

I. Wanad jutud.

Saatnud: Jaan Sandra.

1. Hüü, kaso, kutsik, —
koft naa faiwa? Saadud $18\frac{26}{IX}96$.
(36X)

Jõwetuabar ikr jõwetumbar jõi waeseneke kobe=ne, adra rõjehte naihel. Külm mutfut, ja tfükfut, preff ja plaene mehedene waff looma õõije wüsi pääl, — ent ei midagi. Waene rahja kandja wõisu wiimate ommetagi nii rõngaste õra, et „kanna peijo“ end ja foisma jäi. — Minder täll, ümetumal loomal enamb edesi minnägi, feff ta olli jo nii kaua ja kõhn, et koija tule ja tuule eest, et paloma ei löa ja ümbre ei nuddu. Pääle=gi olli ta weel kõvnian, kui Nuuse Noor nii et üttegi nõuff enamb terwet ei ole. Sõõme=tõuwega tõmmas meer taafe Nealaff, päitse päiff, nink lei neidega perff pite ütelden: „Kaki, kõrna kõso! Wõtdes fimo ennemba wana Nuija, wanna määnüd! Ka ei ole muud, kui pahandufser!“ Kobene tõnde, jalgu kapla keerutellen mõtfa poole, wiis mõtelden: „Nüüd jäteti prii pääle, omale jalale fõõrnä! Löa, kas, kaff midagi Noldi (jüreä) faa!“ Ent meer tulli murelidu meelega taastega kodo, ader jäi tühalt rao pääle kulutamä. —

Mõnigi mõtel lätz mööda, meer es tija kobeff=ff midagi, kobene na muidoji perremeff ei moa=ründ=ff. Kõõdi külamehiff olli õõaetut kobeff mõtfa weeren mängoäd nänni — ja nüüd naat kobfe perremees, mõne mui=dega, hüwüa kobeff kõnni külma, nii nail ka mõne õõ=päiwä=liff wahtmiste kõrda lätz, ja naa kõa kobefe, kui õja=kala, kimi pünfewä. Waefe meke room olli fuur, kui ta oma wana kobfe kuudese, nii ilufalt ja rampalt mõtfa. Kõõ=meelega lätz meer õdangult õõije ainfake magama, et hommongult wara=